

Her lørdag d. 20. maj går turen til Sallvej 124 ved Hammel.

Efter aftale med gårdens mandlige halvpart, skal jeg være der kl. 10.00, og efter at jeg er "læst af" kører min bedre halvdel Dorthe videre for at besøge sin mor i Skanderborg.

Jeg bliver budt velkommen af ægteparret Mads Peter og Randi Østergård, og siger at nu "hænger" de på mig i 2 timer, da jeg har aftalt med Dorthe at jeg skal hentes igen kl. 12.00.

Mads Peter lukker lågen op til indhegningen hvor 17 dådyr har deres daglige gang. Ejeren smider lidt daggammelt brød fra den lokale baker på græsset for at lokke dem tættere på. Men da jeg nærmer mig, foretrækker de 17 dyr at løbe et stykke væk og betragte mig som farlig, så der blev ingen billeder af dyrene i denne omgang.

Mads Peter fortæller mig om bygningen som ses på nedenstående billede, bag værtsparet, som er foderhus i vintermånederne. Han har været tømrermester i mange år så han ved godt hvordan man bygger huse, men det er flere år siden han stoppede som selvstændig.

Jeg bliver budt indenfor til kaffe og rundstykker, mens vi stadig snakker, og allerede her tænker at 2 timer godt kan blive til 8 timer.

Parret har boet på ejendommen i 20 år. De skiftede huset i Hammel ud med dette flotte sted få km fra deres tidligere hjem. Da de købte ejendommen var der ikke mere jord end det huse og gårdplads plus indkørsel fyldte, så i 2008 købte de knap 1 ha. jord som grænsede op til deres matrikel. Og det var ikke billigt da det var mens jord priserne var på vej op i himlen, og landmanden der ejede jorden vidste godt at Mads Peter var mere end interesseret. Men der skal jo 2 til en handel og jorden blev handlet og ægteparret har ikke fortrudt. Det hjælper jo heller ikke at fortryde.

Da jeg spørger hvorfor det lige blev dådyr fortæller de at det faktisk var deres ønske at få krondyr, men da de fik at vide at de ikke måtte have så mange, af hensyn til "dyreenheder pr. ha." blev det altså dådyr de fik fornøjelsen af. Først skulle der dog ansøges hos kommunen til dyr, hegn og foderhus.

I foråret 2009 købte parret de første dyr. Det blev til 4 stk. ungdyr købt hos Jørgen Soelbjerg. Senere købte de 1 hjort som var 2 år, et andet sted, og i sommeren 2010 kom de første kalve. Det blev jackpot – 4 kalve og et højt hurra.

Parret har som tidligere nævnt nu her i maj 17 dyr i alt. De dyr der skal skydes bliver skudt i hegnet og kørt til slagter hvor de bliver parteret og pakket. De bliver skudt typisk som ca. 16 måneder gamle, og det sker fra et hus som eks. tømrermesteren selv har bygget lige uden for hegnet.

Her på Hammel egnen er der åbenbart ikke det store "aftræk" i dyrekød, for ejeren synes ikke det er nemt at få kødet afsat. Jeg ved så ikke om der bliver skudt mange dyr her i Frijsenborg skovene, for Mads Peter og Randi fortæller mig at de jævnligt ser store flokke af krondyr og endda op til 50 Sika hjorte på en gang. Her vil jeg så gerne stille et spørgsmål til jer læsere: "da det er blevet forbudt for nye farme at holde Sika hjorte, hvorfor må de så være i det fri og endda i områder med krondyr"?

Mads Peters bror er udnævnt til Salgsdirektør, da han åbenbart har de bedste forbindelser til to benede der sætter pris på kød af disse pragtfulde dyr. Kødet bruges jo til at spise, og det tror jeg også at Mads Peter er god til (han er almindelig af bygning), men det med at tilberede maden er han ikke og har aldrig været god til, hvis jeg skal tro Randi. For da hun var på arbejdsmarkedet og arbejdede længe hver torsdag, var det Mads Peter der skulle stå for menuen denne ugentlige dag og retten var HVER TORS DAG - brasede kartofler med pølsestumper - og et glas rødvin, jeg fornemmede på dem begge at det ikke "faldt i god jord" hos fru'en hver torsdag.

I løbet af de 7 år der har været dådyr her på stedet har de haft 3 hjorte. Den ene fik et hegn som var sat omkring en mammutplante viklet ind i sit gevir, og selv om dyrlægen blev tilkaldt og fik hjorten bedøvet, og fik hegnet fjernet fra geviret, og derefter fik en sprøjte med et middel der skulle få hjorten tilbage til normal sindstilstand, blev han ved med at gå og dingle og det endte som engang i den danske kongerække, sønnen stangede faderen så han døde, og så gik den sidste tur til destruktoren.

Nogle år senere døde sønnen da han fik geviret ind i fodertruget. Der var monteret en vandret bjælke lidt over truget for at hinderne ikke flygtede når hjorten også ville have korn, så det var mellem trug og bjælke geviret sad fast. Det endte med at hjorten brækkede halsen, og for ejeren var det sørgeligt fordi han var så sød (altså hjorten) og så var han den første kalv de fik i 2010. "Da græd jeg" sagde Mads Peter, og det var vist lige før han gjorde det igen da han fortalte mig historien.

De har en hind der hvert år føder en sort kalv. Et år hvor folden var delt 2, var der en hind der fik sig sneget under tråden fra det ene hegn til det andet for at gå ind i foder huset for derefter at føde. Og for at blive ved fødsler var der en kalv der blev født så sent som i oktober sidste år, den overlevede vinteren, men den er stadig nogle kilo bagefter.

Da jeg spørger til hvor længe de har tænkt sig at blive boende og blive ved med at have dyr, kan jeg godt mærke at det ikke er et spørgsmål Mads Peter er vild med at få stillet. For jeg fornemmer at hvis det er op til ham kan jeg komme igen om 50 år så kan vi tage spørgsmålet op igen (i dag er han 73), hvorimod Randi er en smule mere realistisk hvad angår tiden, da den jo ikke står stille hele tiden. Hvem var det af jer der brugte ordsproget da Dorthe var kommet for at hente mig og vi sad i jeres sofa og fik en øl "rettidig omhu"?

Om vinteren fodres der med hør, hvede og majs. Og i brunstperioden klager en kvindelig nabo over den larm hjorten laver. Det pudsige er at hun først er begyndt at klage over disse snorkelyde efter at hendes mand er flyttet, men parret har tilladelse til at holde dyr og "herregud" bette kone så find dig da en ny mand—og en der ikke snorker.

Jeg siger mange tak for at I ville bruge lidt mere tid end det aftalte og at I vil dele jeres oplevelse med andre. Og som tidligere nævnt er jeg sikker på at vi godt kunne have snakket meget mere, men som jeg sagde "i er velkommen hos os i Arden", og så håber jeg også at vi ses til Nords sommerudflugt til Hjertritsdal Vandmølle og derefter besøgene hos Frank Gade og Eddie. For mig var det en meget hyggelig dag og tak for jeres gæstfrihed.

Mvh

Frank Damborg

Foto Frank Damborg